

Chương 175: Kỳ Nghỉ Hè Ở Biệt Thự Liana Tại Quần Đảo Edina (3) - Phượt Cùng Harriet

(Số từ: 3830)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:30 PM 09/04/2023

Harriet có vẻ buồn hơn là tức giận vì cô ấy không thể giúp chúng tôi. Cô ấy đã bị gia đình gạt bỏ vì cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng cô ấy cảm thấy buồn hơn vì ngay cả chúng tôi dường như cũng xa lánh cô ấy.

Vì vậy, những gì cô ấy cảm thấy hơi khác với tức giận.

Cuối cùng, Harriet dường như cảm thấy tốt hơn nhờ những lời nói của tôi lúc đó.

Cô ấy và tôi nói chuyện nhiều hơn một chút trên sân thượng. Harriet đeo đôi hoa tai mà tôi đã tặng cô ấy - chúng không đẹp đến thế; chúng là những chiếc khuyên tai dạng nút đơn giản với một viên ngọc lục bảo có kích thước bằng nửa móng tay em bé được đính trên đó. Chúng không thực sự nổi bật lắm, vì vậy chúng chỉ phù hợp để làm trang sức cho một cô gái.

“C-cái này... Cảm ơn... Tớ thấy hơi lạ.”

Khóe miệng Harriet giật nhẹ. Cô ấy có một cái nhìn hơi trống rỗng trong mắt cô ấy.

"Ý cậu là gì, kỳ lạ?"

"Tớ nên diễn tả nó thế nào đây... Nếu phải diễn đạt thành lời... tớ cảm thấy hơi buồn nôn...?"

Tôi chắc chắn cảm thấy rằng đó là một tạo tác ma thuật, nhưng có vẻ như cô ấy cảm thấy hơi kỳ lạ vì phép thuật [trần trĩnh] đang ổn định tâm trí của cô ấy.

Có phải vì loại bùa chú nào đã buộc Harriet, người luôn luôn khá căng thẳng, trông giống Ellen hơn? Điều đó thực sự có thể cảm thấy thực sự kỳ lạ với cô ấy.

Tôi tin rằng người ta có thể nghĩ về đôi bông tai đó như một người quản lý thuốc an thần tự động.

"Cậu không cần phải đeo chúng mọi lúc, hiểu chứ? Chỉ khi nào cần thiết thôi."

"Đ-được rồi... Xin lỗi."

Tôi đã tặng chúng cho cô ấy như một món quà, nhưng cô ấy cảm thấy tiếc vì không thể đeo chúng mọi lúc. Không, tôi thực sự đã đưa chúng cho cô ấy trong khi nghĩ rằng cô ấy chỉ nên đeo chúng khi thực sự cần thiết.

"Nhưng tớ không biết những thứ này có giá trị như thế nào, vì vậy những thứ này hiếm đến mức nào? Nếu đó là gia đình của cậu, cậu có thể có một nhà

kho đầy những mặt hàng tốt hơn nhiều, phải không?”

Đó là điều tôi trần trở trước khi tặng cô ấy món quà đó.

Công quốc Saint-Owan là một lãnh thổ nổi tiếng với phép thuật của nó. Grand Duke của Saint Owan, người mà tôi đã gặp trước đây, là một Archmage, vì vậy rất có thể có hàng trăm đồ tạo tác ma thuật tốt hơn trong kho của họ, ngay cả khi Harriet sẽ giữ món quà của tôi.

Vì vậy, tôi đang cân nhắc xem có nên tặng đôi bông tai cho cô ấy hay không. Tuy nhiên, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều sau khi đưa chúng cho cô ấy. Harriet tháo đôi hoa tai kỳ lạ và ôm chúng trước ngực, suy nghĩ một lúc.

“Có ba loại chính để xác định độ hiếm và giá của các cổ vật ma thuật. Một: số lần sử dụng. Hai: loại ma thuật mà nó khắc lên. Và thứ ba: đối tượng bị mê hoặc.”

"Là vậy sao?"

"Vâng. Một cuộn ma thuật sử dụng một lần cũng được coi là một tạo tác ma thuật, cậu biết không?"

Cuộn ma thuật là vật phẩm dùng một lần. Harriet bảo tôi đợi một lát rồi đi vào phòng cô ấy, mang theo một thứ gì đó—đó là một cây đũa phép dài khoảng ba mươi phân.

“Cái gì vậy? Một cây đũa thần hay cái gì đó?”

“Đây là vũ khí tự vệ. Tớ mang nó theo phòng khi có chuyện bất ngờ xảy ra. Thường có hai loại đũa phép và quyền trượng. Một số giúp ổn định hoặc kiểm soát dòng chảy mana của người dùng và một số khác được bổ sung bằng phép thuật. Sự khác biệt giữa những thứ đó và những cuộn phép thuật là chỉ những người biết sử dụng phép thuật mới có thể sử dụng chúng.”

Một cây đũa phép hoặc quyền trượng có thể giúp một người sử dụng phép thuật hoặc có thể được bổ sung bằng phép thuật.

“Có mười điểm Chain Lightning được lưu trữ ở đây.”

“Vậy thì nó có giá trị hơn rất nhiều so với một cuộn giấy, phải không?”

“Đúng rồi. Trong một số trường hợp, những vật phẩm này trở nên vô dụng ngay khi số lượng phép thuật chứa trong chúng đã được sử dụng hết và có một số vật phẩm có thể được sạc lại. Tất nhiên, loại có thể sạc lại khó chế tạo và đắt tiền hơn. Cái này là một đồ tạo tác có thể sạc lại được.”

Sử dụng cổ vật đó cho phép một người sử dụng phép thuật hủy diệt cấp cao gọi là Chain Lightning 10 lần, và người ta có thể sạc lại nó—có lẽ đó là một cổ vật ma thuật rất mạnh.

...Có một lý do khiến cô ấy cảm thấy rất tự tin khi có thể đi theo chúng tôi, vì cô ấy có một thứ như thế mà cô ấy có thể đặt niềm tin vào.

“Tuy nhiên, vẫn có những trường hợp ngoại lệ. Đôi bông tai này hơi giống với cây đũa phép của tớ. Câu thần chú đã được khắc vĩnh viễn vào cổ vật, vì vậy nếu cậu đổ [sức mạnh ma thuật] của chính mình vào, câu thần chú được khắc trên nó sẽ được kích hoạt.”

"...Tớ hiểu rồi."

“Những loại này là hiếm nhất. Bởi vì người ta có thể sử dụng câu thần chú khắc trực tiếp mà không cần phải sử dụng nó. Những thứ như thế này cực kỳ hiếm. Theo những gì tớ biết, phải sử dụng mọi công nghệ và thực hành mà tớ biết để tạo ra thứ gì đó giống như đôi bông tai này.”

Độ hiếm của các cổ vật ma thuật khác nhau tùy thuộc vào số lần người ta có thể sử dụng nó và liệu nó có thể nạp lại được hay không.

Nói cách khác, những đồ tạo tác có phép thuật in sâu vĩnh viễn là cực kỳ hiếm. Khi đó tôi nhận ra rằng [Ngọn lửa của Tuesday] đeo trên cổ tôi là một món đồ nực cười biết bao.

Ngay cả một cây đũa phép hoặc cây quyền trượng với một câu thần chú được khắc vĩnh viễn trong đó cũng được coi như một di vật cổ xưa, nhưng

để sử dụng [Ngọn lửa của Tuesday], người ta thậm chí không cần phải là một Pháp sư—nó có thể tạo ra lửa chỉ bằng ý chí của một người. Đó là một vật phẩm cho phép một người sử dụng một loại nguyên tố chứ không chỉ một loại phép thuật.

Tôi đã nghĩ đó là một kho báu lớn, nhưng khi nghe những điều đó từ Harriet khiến tôi nhận ra nó là một cổ vật ma thuật mạnh mẽ như thế nào. Nó có lẽ là một trong những kho báu lớn nhất mà người ta có thể tìm thấy trên lục địa.

“Tuy nhiên, đó chỉ là trường hợp của ma thuật hủy diệt. Những thứ như ma thuật phòng thủ và hỗ trợ thường được khắc sâu vĩnh viễn. Rốt cuộc thì ma thuật hủy diệt khắc có thể được kích hoạt thực sự rất khó.”

Harriet cho tôi xem đôi hoa tai mà tôi đã tặng cô ấy, giữ chúng giữa ngón trỏ và ngón cái của cô ấy.

“Chúng còn nhỏ.”

“Cậu có nghĩ rằng việc khắc bùa chú vĩnh viễn lên những đồ vật nhỏ như vậy là dễ dàng không? Nó thậm chí không phải là một câu thần chú cấp thấp như Light—nó là một câu thần chú giúp ổn định tâm trí của một người. Mặc dù [Trần tĩnh] không phải là một câu thần chú cấp cao nhất, nhưng nó là một câu thần chú tinh thần từ trung cấp đến cao cấp. Chỉ bằng cách đeo những thứ nhỏ bé này lên

tai, người ta có thể tận hưởng tác dụng của chúng. Không thể dễ dàng làm được những thứ này.”

Cách thứ ba để xác định độ hiếm của một cổ vật ma thuật là nhìn vào chính vật phẩm đó.

Nói cách khác, kích thước quan trọng. Các vật phẩm lớn như áo giáp và kiếm rất dễ bị mê hoặc. Tuy nhiên, đối với đồ trang sức và đồ trang sức, có vẻ như cần phải có kỹ năng rất cao để phù phép chúng.

Và đôi bông tai tôi đã tặng Harriet chỉ bằng nửa móng tay của em bé.

“Vì vậy... chúng rất có giá trị..”

Harriet nhìn tôi và mỉm cười.

Chỉ có một lý do khiến Harriet giải thích dài dòng như vậy cho câu hỏi của tôi về giá trị của chúng.

“Cảm ơn, Reinhardt.”

Cô ấy đang cố gắng giải thích cho tôi giá trị của món quà mà tôi hoàn toàn không biết gì và cảm ơn tôi.

“Ờm... những vị khách quý?”

Và khi chúng tôi đang trò chuyện trên sân thượng, đột nhiên có ai đó đến với chúng tôi.

Đó là hầu gái trưởng của biệt thự.

"Chuyện gì vậy?"

Đáp lại những lời của tôi, cô ấy lẩm bẩm điều gì đó với giọng hơi bồi rối.

“Đã... Đã xảy ra sự cố.”

"Vấn đề gì?"

“...Tiểu thư đã để quên ví của mình.”

'Ah. Con ngốc vụng về đó.'

Cô ấy sẽ quên cái đầu của chính mình nếu nó không được gắn vào.

Trở thành một con ngốc vụng về có một chút khác biệt so với việc trở thành một con ngốc.

Mặc dù một người dường như đang làm khá tốt cho bản thân, nhưng người ta sẽ mắc những sai lầm không ngờ vào những thời điểm kỳ lạ.

Đó là những gì đã áp dụng cho Liana de Grantz.

Cô ấy đã lên kế hoạch và chuẩn bị mọi thứ trước khi đi mua sắm, nhưng khi đến nơi và muốn thanh toán một thứ gì đó... cô ấy dường như không thể tìm thấy ví của mình ở đâu.

Đó là loại tình huống mà cô ấy đang ở trong đó.

Những người hầu có lẽ đã vô cùng ngạc nhiên khi họ nhìn thấy một túi tiền vàng nằm trên bàn cạnh giường ngủ của Liana khi họ đang dọn phòng cho cô.

Tất nhiên, vì cô ấy là một quý tộc vĩ đại, nên tên tuổi của cô ấy có quá nhiều tín nhiệm, vì vậy cô ấy

có thể hành động như vậy với Công tước Grantz làm lá chắn cho mình.

Tuy nhiên, đây không phải là Thủ đô Đế quốc.

Mặc dù cô ấy là một quý tộc, tôi không chắc liệu uy tín của Công tước Grantz có đủ trên những hòn đảo phía nam xa xôi trên biển hay không.

Cô ấy thậm chí không mang theo bất kỳ người phục vụ nào, ngoại trừ một người đánh xe, đi cùng.

“...Adelia cũng không mang theo ví của cậu ấy.”

“...Tôi nghĩ Ellen cũng vậy.”

Chúng tôi đã xem qua hành lý của mọi người. Mặc dù chúng tôi không thể xác nhận liệu Heinrich có mang theo một số tiền hay không, nhưng chúng tôi chắc chắn rằng Adelia và Ellen không mang theo bất kỳ khoản tiền nào.

Mặc dù chúng tôi chắc chắn, nhưng chúng tôi không tin rằng Heinrich thực sự đã mang nó theo. Tên này không đi cùng họ để mua thứ gì đó. Hắn chỉ muốn đi theo Liana.

Pháp sư của Công tước Grantz có thể dịch chuyển những thứ đó đến chỗ họ, nhưng anh ta có vẻ bận cho đến ngày chúng tôi quay lại Temple—đó dường như là lý do tại sao những người hầu cố hỏi chúng tôi, vì họ không có nhiều sự lựa chọn.

Với tốc độ đó, chuyện như tiểu thư của Đại công quốc, hào hứng chiêu đãi bạn bè một thứ gì đó, không thể trả bất cứ thứ gì vì cô ấy ngu ngốc quên tiền, sẽ xảy ra. Họ sẽ phải rửa bát đĩa vì không có đủ tiền sau khi ăn xong—đó sẽ là một sự sỉ nhục lớn.

“Chà... Giờ nghĩ lại thì, đáng lẽ họ đã đến được Rajak rồi, vậy làm sao chúng ta đến được đó nếu chúng ta muốn đưa ví cho họ?”

Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu đợi họ quay lại sau khi họ đã làm xong những gì họ đang làm sao?

Tôi không nghĩ rằng chúng tôi có thể tìm thấy chúng nếu chúng tôi chỉ đến đó. Harriet lặng lẽ gật đầu.

“Có ai trong số họ mang theo thẻ sinh viên không?”

Những gì Harriet nói, rằng một trong số họ có thể đã mang theo thẻ sinh viên của họ, khá hợp lý. Chà, mặc dù Ellen có thể không mang theo nó, nhưng một trong những người khác có thể có. ID sinh viên Temple của chúng tôi có thể được coi như một thẻ ID thông thường. Người ta không bao giờ biết khi nào người ta có thể cần một cái gì đó như thế.

“Cậu có thể xác định ID sinh viên của họ không?”

“Đúng vậy.”

Harriet gật đầu.

“Bây giờ tớ đã biết cách truy cập ma thuật theo dõi được đặt trên ID học sinh.”

Đó dường như là kết quả của sự biến mất đột ngột của tôi một thời gian trước.

Trong sự cố đó, Harriet dường như đã nghiên cứu cách truy cập phép thuật theo dõi được đặt trên thẻ sinh viên của chúng tôi. Tất nhiên, tôi đã thực sự chặn câu thần chú một cách giả tạo vào thời điểm đó.

Làm thế nào tôi nên đặt nó?

Tôi cảm thấy tự hào, buồn và biết ơn.

Điều đó là vậy đó.

* * *

Người hầu yêu cầu sự giúp đỡ của chúng tôi như thể nắm lấy ống hút trong trường hợp cô gái đó sẽ bị sỉ nhục, nhưng bằng cách nào đó, đó dường như là một quyết định đúng đắn.

Harriet và tôi mượn một con ngựa từ dinh thự để đuổi kịp họ càng nhanh càng tốt.

“...Cậu có biết cưỡi ngựa không?”

“...Tớ đã học cách làm nó một thời gian trước đây.”

Đôi mắt Harriet mở to khi biết tôi biết cưỡi ngựa. Rõ ràng là Harriet biết cách làm điều đó, vì nó là kỹ năng cơ bản của bất kỳ nhà quý tộc vĩ đại nào.

Tất nhiên, sẽ là một vấn đề khá lớn nếu chúng tôi bị ngã ngựa trong lúc vội vã đến Rajak, vì vậy Harriet và tôi chỉ cưỡi ngựa với tốc độ nhanh hơn một chút.

Chúng tôi không ở quá xa Rajak. Chúng tôi cũng cưỡi ngựa ở đó, vì vậy, chúng tôi nhanh chóng đến vùng ngoại ô của thành phố, nơi đặt ngựa và xe ngựa.

“Nhìn kìa, cỗ xe đó... Nó có huy hiệu của Công tước Grantz.”

Chúng tôi có thể ngay lập tức tìm thấy cỗ xe của Công tước Grantz, vì nó là chiếc xe chói lọi nhất trong số tất cả những chiếc xe đậu ở đó.

Chúng tôi để ngựa lại với người đánh xe đang đợi sẵn và tiến vào thành phố Rajak.

“...Đây giống như một thành phố cảng vậy.”

“Đúng vậy.”

Dù biết cách nơi đó khá xa nhưng tôi vẫn ngửi thấy mùi biển thoang thoảng khắp nơi. Tuy nhiên, mùi dễ chịu hơn là tanh khó chịu.

Rajak là một thành phố rất sầm uất, tuy nhiên không nhiều bằng Thủ đô. Nằm trên một đỉnh đồi và một vách đá dựng đứng cách đó không xa, tôi có thể thấy một tòa nhà có vẻ là Lâu đài Hoàng gia của Vương quốc Edina.

Khi chúng tôi đi vào thành phố, nó hơi xuống dốc, giống như một con dốc, cho chúng tôi một cái nhìn toàn cảnh về thành phố.

Có rất nhiều tàu đến và đi tại bến cảng và bến cảng lớn.

“Nơi này vẫn chưa triển khai Cổng dịch chuyển.”

Harriet kinh ngạc nhìn những con tàu đang di chuyển. Do công nghệ Cổng dịch chuyển, các tuyến đường thương mại đã được rút ngắn đáng kể, vì vậy cách vận chuyển đó dường như đã trở thành dĩ vãng.

Nhìn chung, có nhiều tòa nhà màu trắng nên thành phố trông khá sạch sẽ hơn là bắt mắt. Tôi có thể hiểu tại sao Liana lại nói rằng nơi đó chỉ là một địa điểm du lịch ít được biết đến.

Nhìn những con tàu khổng lồ xuôi ngược trên mặt biển trong suốt khiến tôi cảm thấy dễ chịu vì một lý do nào đó. Thành phố cảng giống như bước ra từ một bức tranh, không bắn thử hay nồng nặc mùi dầu và nước.

“Hãy đi tìm những người đó.”

“Vâng.”

Harriet nhắm mắt lại và im lặng một lúc khi cô niệm phép theo dõi. Một lúc sau, Harriet lại mở mắt ra.

“Ừm, đằng kia.”

Harriet chỉ tay về một hướng, nhưng tôi không thể biết chính xác cô ấy đang chỉ vào đâu.

Harriet dẫn đầu, và tôi theo sau cô ấy.

“Phép thuật thực sự rất hấp dẫn.”

Harriet nở một nụ cười kỳ lạ khi chúng tôi bước đi.

“Chuyện gì?”

“Thành thật mà nói, tớ đã học được phép thuật theo dõi ID học sinh nhờ những gì đã xảy ra lần trước... Tuy nhiên, ngay cả khi đó không phải là cậu, ai đó có thể biến mất một lần nữa, vì vậy đó là lý do tại sao tớ đã cố gắng học điều này.”

Có vẻ như Harriet đã học phép thuật như vậy bởi vì cô ấy có những hối tiếc như, “Tôi ước mình biết nhiều hơn, tôi ước mình biết phép thuật mà tôi có thể sử dụng trong tình huống đó.”

“Nhưng tớ không thể tin rằng tớ đang sử dụng câu thần chú này chỉ để trả lại túi tiền của ai đó...”

Cô đã nghiên cứu câu thần chú đó trong trường hợp ai đó lại mất tích, nhưng cô không bao giờ tưởng tượng được rằng ứng dụng đầu tiên của cô cho nó là để trả lại túi tiền của một người bạn của họ. Cuối cùng cô ấy đã sử dụng nó theo một cách hoàn toàn khác với mục đích ban đầu của nó. Harriet thấy điều đó khá tò mò.

“Chà, điều tương tự cũng xảy ra với câu thần chú thở dưới nước.”

“Vậy là cậu học phép thuật nào đó bởi vì cậu nghĩ nó thú vị và sử dụng nó ngay lập tức hả?”

Cô ấy sẽ hoàn toàn bỏ qua tất cả các bước ở giữa.

Nếu bạn muốn học một câu thần chú, chỉ cần học nó. Có gì khó khăn về nó?

Tôi không học chuyên ngành ma thuật, nhưng tôi có cảm giác rằng nếu các bạn học chuyên ngành của cô ấy nghe thấy cô ấy nói như vậy, họ có thể đánh cô ấy. Thiên tài vẫn là thiên tài.

Đầu tiên Harriet cau mày rồi nhìn tôi cười khẩy.

“Chà, tớ luôn nói rằng tớ thông minh. Tại sao cậu hành động như thể cậu vừa phát hiện ra điều đó?”

“Tớ nói cậu không thông minh khi nào? Tớ chỉ nói rằng cậu là một con ngốc.”

“Đây rồi! C-Cậu lại gọi tớ là đồ ngốc nữa rồi!”

Harriet đỏ mặt khi phàn nàn với tôi.

Tôi thích sự căng thẳng của cô gái đó hơn. Đã lâu rồi tôi không thấy cô ấy tức giận, vì vậy tôi ngay lập tức cảm thấy dễ chịu hơn.

Ah.

Có vẻ như tôi thực sự là một kẻ bạo dâm máu S. Chỉ giới hạn cho cô ấy, thông qua đó.

“Dù sao thì, hãy nhanh lên và tìm những người khác đi, đồ ngốc.”

“Cậu cố tình làm điều này để khiến tớ tức giận khi tớ vừa mới quên chuyện đó sao?! Cậu hành động rất tốt với tớ, nhưng cậu luôn làm điều này với tớ! Nó luôn luôn kết thúc như thế này!”

Lấy làm tiếc.

Thành thật mà nói, có cảm giác như tôi đang thực hiện một nhiệm vụ hàng ngày.

Tôi không thực sự phải làm điều đó, nhưng nếu tôi làm đứt dây chuyền của mình, tôi sẽ cảm thấy hơi khó chịu.

"Làm sao cậu biết? Thay vào đó, tại sao cậu chỉ nhận thấy điều đó bây giờ?"

“Cậu thật phiền phức!”

*Bộp!

Cô ấy tức giận và nắm chặt tay lại, sau đó đánh vào ngực tôi.

"Cái gì? Vừa rồi cậu có đánh tớ không?"

“Và cậu thậm chí còn không bị thương! Tay tớ còn đau hơn nữa!”

Tình hình khá xấu hổ, vì tôi thậm chí không thể cảm nhận được cú đấm đó của cô ấy.

* * *

Những đứa trẻ đó đã ở đâu, và chúng đang làm gì?

Sau khi chúng tôi lang thang quanh thành phố khá lâu, Harriet chợt thở dài.

“Có chuyện gì vậy?”

“...Tình huống này có vẻ phức tạp hơn chúng ta tưởng.”

Chà, có thể có nhiều điều hơn chúng ta nghĩ ban đầu, nhưng làm sao cô ấy biết rằng có điều gì đó rõ ràng là không ổn?

"Tại sao cậu nghĩ vậy?"

“Vị trí của họ không thay đổi. Họ vẫn ở chỗ cũ.”

Tôi tin rằng tôi mơ hồ biết cô ấy đang nói về cái gì. Vị trí của những người khác mà Harriet cảm nhận được hoàn toàn giống nhau ngay cả sau khi chúng tôi đã đi loanh quanh trong một thời gian dài như vậy - đó là lý do tại sao chúng tôi có thể đoán được một số điều.

Có thể họ bị mắc kẹt ở đâu đó, hoặc có thể họ nhận ra rằng họ không có tiền trên người. Điều đó có nghĩa là Heinrich, hy vọng cuối cùng của chúng tôi, cũng không có tiền trong người.

"Chúng ta gần đến rồi. Hết cách rồi."

Nơi Harriet đang chỉ là một nhà hàng khá lớn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading